

siderabis, et iudicio tuo uti poteris. Ibidem emendationum quoque ratio reddetur, quas non nisi paucissimas in textum intulimus, neque citra necessitatem. Obscuritas sola per se non satis idonea est caussa ad coniecturas confugiendi: ingenue potius fateatur editor, sibi non liquere; nisi demonstrare possit, sive grammatices sive metri leges esse violatas. De ratione grammatica quidem arduae subinde incidunt quaestiones, praesertim quum in libris nostratium, Europaeos dico, de lingua Sanscrita editis, caput istud, quod syntaxis nomine venditatur, vix eo honore dignum sit, et grammatici inter Indos, quamvis subtilissimi, hanc eandem partem minus accurate quam ceteras tractasse videantur. Ars metrica contra, sicuti musica, mathematicis rationibus quodammodo accommodata est; et metrum vitiatum utique medelam flagitat. Dominatur in Hitôpadêsa slocus communis, cuius tam simplex est structura, tam evidens caesura, tam faciles sunt motus, ut vel indoctorum auribus sua sponte se insinuent. Insunt porro disticha artificii exquisitioris et ampliore ambitu, sed metris monoschematicis adstricta, in quibus pedes certo ordine redeunt, et definitus syllabarum numerus haud aegre ad amussim exigi possint. Plurimum difficultatis habet id versuum genus, quos poetae Indici non syllabarum numero nec pedibus certis, sed temporibus dimetiuntur. In his saepius emendatione restitui oportuit metrum corruptum, cuius singularem naturam captum librariorum, quales plerique sunt, superasse, profecto, qui